

Seděly jedna vedle druhé, všechny čtyři blízko u sebe a opíraly se o runové kameny, protože ani jedna z nich si nemyslela, že se dokáže udržet bez cizí pomoci. Světlo nad Tajným kamenným kruhem bylo popelavě šedé a podivně vybledlé, postrádalo jakoukoliv energii. Chvilku jim trvalo, než pochopily, co se stalo.

„Runové kameny,“ pronesla Lisa s knedlíkem v krku. „Všechny najednou přestaly zářit.“

„To kvůli Elizabeth?“ přemýšlela Linda nahlas a mnula si napuchlé oči. „Nebo Frippovi? Co se stane teď, když jsou oba pryč?“

„Co to říkáš?“ vyhrkla Anne vyděšeně. „Copak je Fripp také mrtvý?“

„Není mrtvý, ale je v kómatu,“ řekla Lisa. „Stalo se to, když Temné jezdčyně spolu s Caroline napadly Tajný kamenný kruh. Něco provedl s... Lindo, jak jsi říkala, že se to jmenuje? Portálový klíč?“ Linda přikývla. „Podařilo se mu je zastavit, zachránil Tajný kamenný kruh, ale nepodařilo se mu ochránit sebe sama.“

Anne si přitiskla dlaň na ústa. Čerstvá jizva ji stále páčila a štípala. *Možná už to nikdy nepřestane bolet*, pomyslela si, ale bylo jí to jedno. Svým způsobem to rozptýlení vítala.

„Nechápu, jak to bez ní zvládneme,“ zavzlykala Anne. Alex nic neříkala, ale všechny se podívaly jejím směrem.

„Ona byla ta jediná, která ve mě věřila, když se všechno hroutilo,“ řekla Alex nakonec. „Ještě než jsme se všechny poznaly, tu pro mě Elizabeth byla. Jednoho dne se prostě objevila a opravdu mě viděla. Nejdříve to byl neuvěřitelně zvláštní pocit, nedokázala jsem to pochopit.“

„Elizabeth ostatní opravdu vnímala,“ přikývla Linda.

„Není moc lidí, kteří to umí,“ řekla Alex zamyšleně. „Zpočátku jsem se k ní chovala opravdu hrozně. Odmítala jsem jí a říkala jí příšerné věci, jen abych ji odehnala. Neodvažovala jsem si připustit, že by zůstala, ale ona to i přesto udělala. Stála při mně. Nevím, kým bez ní budu. Nevím, jak to všechno zvládnout.“

„Myslíš si, že nebudeš schopná pokračovat,“ řekla Lisa a odhrnula Alex z tváře pramen vlasů. „Myslíš si, že se nedokážeš zvednout. Všechno vidíš černě. Cítíš se prázdná. Když o někoho přijdeš, máš v srdci díru. A ta díra se nikdy úplně nezahojí. Ale naučíš se s tím žít. Je to stejné jako s mojí maminkou. Je pryč, ale přitom je stále se mnou. Žal je cena, kterou platíme za to, že někoho milujeme. Myslím, že to mi řekl dědeček po mamčině pohřbu.“ Podívala se k nebi a vzpomínala na své mladší já. Jak ji černé smuteční oblečení, které jí babička přichystala na postel, škrábalo. Nakonec jí otec připravil mamčinu oblíbené oblečení a nechal ji jít v něm. Tehdy jí ještě bylo hodně velké, ale teď už jí padlo jako ulité. Lehce se dotkla lemu staré sametové bundy a dodala: „Nejsi sama, Alex. Máš nás.“

„Ano,“ řekla Anne. „Máme jedna druhou.“